

Bogdan Hrib
Gastro Noir

Copyright © autorii povestirilor

Copyright © TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Gastro Noir : povestiri : o antologie /de Bogdan Hrib. – București:

Tritonic Books, 2018

ISBN: 978-606-749-362-7

I. Hrib, Bogdan (antolog.)

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Editor: BOGDAN HLIB

Comanda nr. 236/noiembrie 2018

Bun de tipar: noiembrie 2018

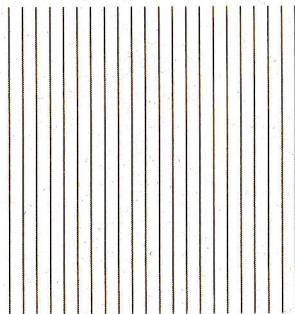
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

gastro **NOIR**

povestiri reunite de Bogdan Hrib

Meniul *Gastro Noir*

Ghici ce voi citi la cină? sau în loc de introducere	7
Micul Dejun	9
Lucian Dragoș Bogdan – Răsfăț la micul dejun	12
Gustări	63
Horia Gârbea – Plăcinte cu ighemonicon	66
Prânzul	75
Aperitive	76
Anamaria Ionescu – O pungă de alune tăvălite	78
Ştefania Coşovei – Al 23-lea ingredient	98
Supe/ciorbe	110
Rebeca Cojocaru – Oglinzi paralele	112

Petru Berteanu – Salată de semiton

136

138

149

173

209

262

264

295

Desert

Teodora Matei – Desert cu comisar și frișcă

321

Ligia Enache – Dulce ca moartea

324

350

Cina

Monica Ramirez – ADN Perfect Defect

363

Lucia Verona – Anticarul și andivele

Rețetele autorilor

Ghici ce voi citi la cină? sau în loc de introducere

Cea mai sănătoasă cină, mai ales luată după ora 19, e un volum de *mystery & thriller*. Puteți alege un roman sau un volum de povestiri, o antologie, un *true-crime*. Cel mai periculos e însă atunci când puneti mâna pe o carte care vorbește despre mâncare... ucigașă. Suspansul creează foame.

Așadar nu vă invit să o citiți la cină. Și deci titlul prezentului text nu e prea fericit. Dar nici la micul dejun nu e recomandabil pentru că riscați să întârziati la serviciu. Și nici la prânz, pentru că ratați ședința de după masă.

Cel mai bine e în week-end sau în vacanță. Veți avea timp să încercați și rețetele elaborate de personajele din povestiri, de autorii lor și pe care le veți descoperi la finalul cărții. Fiecare rețetă respectă indicațiile autorilor aşa încât veți constata că unele dintre ele au ingrediente (uneori un pistol!) sau moduri de preparare mai stranii. Vă propun să ne le gătiți

când sunteți singur/ă acasă, ci doar cu mulți prieteni sau rude. Sau mai bine îi puneți pe alții să le încerce.

Lectură plăcută și poftă bună (ulterior!)

Încă o precizare.

Acest volum are 13 povestiri cu 13 autori. Poate părea o întâmplare. Chiar poate fi o întâmplare. Sau poate nu...

Pe mulți dintre autori îi veți recunoaște din volumul colectiv precedent „Noir de București” lansat în noiembrie 2017. Sau din romanele publicate. La fiecare mi-am permis să scriu câteva vorbe, adică un fel de prezentare-introducere.

Doar rețetele sunt 14. Ca să nu fim superstițioși.

Al dvs. Bogdan Hrib,
adunător de texte și povestitor, bucătar amator,
01 noiembrie 2018, dimineața devreme, după Halloween.

Micul Dejun

Răsfăț la micul dejun

Gheorghe Borza nu credea în Rai, în recompensa vieții de apoi. Pentru el, bucuria supremă se afla chiar atunci în fața lui: o caserolă albă unde trona delicioasa clătită americană cu ciocolată cumpărată de la The Dripper. Un mic dejun paradiziac. Fiecare îmbucătură îi smulgea un geamăt de placere, singurul regret fiind acela că furculița bej nu era făcută din vreo esență de lemn comestibil. „Lemn-dulce”, cum îi plăcea lui să spună, deși știa că între planta cu pricina și ce avea el în minte nu exista nicio legătură.

În mod normal, ar fi savurat micul dejun duminical în pat, dar avea de completat un raport pe care-l tot amânașe. Totuși, chiar și o asemenea zi putea deveni frumoasă. Își dădu seama de acest lucru când se deschise ușa biroului. Ca într-un film rulat cu încetinitorul, privirea bărbatului urcă pe o pereche de gambe frumos luate, pe șoldurile apetisante, acoperite de o fustă scurtă, pe talia suplă, pe sănii mici ce împungeau cămașa albastră, apoi pe gâtul lung, fin.

Oftă. Pielea aceea Tânără, de douăzeci și ceva de primăveri, fără niciun rid, fără vreo cută nelalocul ei, îl înnebunea. Iar

chipul ce încheia tabloul... Oh, acel chip! Frumusețea întruchipată, ce-i ținea treze visele umede din serile lui singuratic! Gura cu buze subțiri și-o închipuia dezmirându-l; răsuflarea nasului lung, fin, și-ar fi dorit să-o simtă pe obraji; ochi migdați, de culoarea alunei, ar fi vrut să-i vadă de aproape, de foarte aproape; părul negru, bogat, și-l imagina revârsându-se peste el în timp ce femeia îl călărea, gemând de placere...

— Când te uiți așa la mine, mi se întoarce stomacul pe dos! îl trezi la realitate vocea tinerei.

Parfumul ei ușor dulceag se insinua deja în fiecare cotlon al biroului, împrospătând aerul.

— Tünde, draga mea, știi că-n mintea mea văd doar lucruri frumoase legate de noi doi...

— Iar acum vreau să vomit. Abia aştept ziua când îți va sta în gât ceva din mâncarea aia pe care-o îndeși în tine ca un porc.

Bărbatul rânji și luă ultima îmbucătură. Își linse apoi degetele, satisfăcut.

— Grețos! se strâmbă femeia. Ești murdar la gură ca un copil mic.

— Nu vrei să mă cureți tu?

— Ba da. Cu un arzător de flăcări.

Borza hohoti fals.

— Tünde, Tünde... Îți-am spus de atâtea ori: nu-ți place, pot rezolva să te transferi din Oradea unde dracu-n praznic. Si scapi de mine! Sau poți rămâne unde ești acum, frustrată că nu vei ajunge niciodată la o funcție și un salariu aşa cum le meriți. Ori – accentuă bărbatul cuvântul – poți să mă ajuți să mă simt bine și să ai doar de căstigat. Tu alegi.

Pe chipul femeii se citea dezgustul și disprețul. Borza și-ar fi dorit ca vreunul dintre colegi să-i deschidă ochii, să-o facă

să priceapă că era o privilegiată. Nimeni n-ar fi putut să-i vorbească aşa cum o făcea ea şi să scape fără a fi zburat din secţie. Îi făcea un favor imens permitându-i să-l trateze în felul cu pricina, lăsând-o să spună acele cuvinte rele, dureroase. Iar ea...

— Mai bine aleg să mă arunc din turnul primăriei, replică Tânără.

Borza clătină din cap. Uneori, îi venea s-o plesnească, s-o trezească la realitate. Apoi îşi amintea de bancul acela a cărui concluzie era că, dacă aveai răbdare de canibal, femeia urma să „pice” la un moment dat. Iar una ca Tünde merită aşteptarea lui.

— Atâtă tam-tam pentru o mică plăcere nevinovată? rosti el cu glas mieros. Tinerii din ziua de azi nu ştiu ce e bine pentru ei.

— Tinerii din ziua de azi au cazuri de rezolvat! i-o reteză femeia, aruncându-i un dosar peste caserola plină de ciocolată.

O amuză să vadă disperarea lui că actele se murdăriseră.

— Hei, vezi ce faci!

— Toată lumea ştie că tu eşti mâncăciosul secției. O să se credă că le-ai murdărit cu degetele tale unsuroase.

Replica o primi sub forma unei grimase.

— Despre ce e vorba? se interesă bărbatul, în timp ce încerca să debaraseze biroul. Şi cum de-ai venit azi la lucru?

— Dacă mă sună toată lumea... În dosarul ăla ai un accident de mașină.

— Aşa...

— O femeie de douăzeci, douăzeci şi ceva de ani, fără acte de identitate la ea, lovită pe trecerea de pietoni în dreptul parcului de la Grădina Zoologică.

— Grav?

— A decedat.

— Aha. Ştim ceva despre şofer?

— Aici vine partea interesantă. Şoferul e cel care a sunat la 112. Dar, deși femeia a murit din cauza impactului cu mașina lui, susține că nu el e vinovatul.

— Hai că asta-i tare! Ce, s-a aruncat ea în el, sau cum?

— Pe-aproape. Omul susține că femeia a fost lovită de mașina care venea din sens opus și proiectată în a lui. Iar c-elălalt şofer n-a încetinit deloc, ci și-a continuat drumul.

Bărbatul își șterse două degete pe pantaloni, apoi apucă marginea dosarului și-l deschise. Privi cu atenție fotografiile victimei.

— Hmm... Figura-mi pare cunoscută. Rămase un pic pe gânduri, apoi ridică din umeri și comentă: Da' habar n-am de unde s-o iau. În fine! bombăni, închizând dosarul. Vinovatul a luat numărul mașinii fantomă pe care vrea să dea vina?

— N-a apucat. A spus doar că era o mașină gri – probabil un Opel sau un Volkswagen.

— Martori?

— Erau câțiva oameni pe-acolo când am ajuns, dar toți spun că n-au văzut nimic. Era prea de dimineață. Dar ar trebui să-i luăm la întrebări din nou pe fiecare în parte, acum că s-au mai liniștit lucrurile. Poate-și amintește vreunul ceva – c-a văzut, c-a auzit...

— Perfect. Ești o dulceață! o complimentă bărbatul pe Tânără, smulgându-i un nou rictus de dezgust. Arătă spre coșul de gunoi unde îndesase caserola și completă: Te-ăș degusta ca pe clătită asta.

Tünde porni spre ieșire.

— Îți las cazul. Eu merg la altul, pe Aradului. Dar întâi trec pe la baie, să vomit.

*

— Io am zis de la-nceput că aici miroase ceva! comentă pe un ton grav doamna Rusu, despre care Tünde aflase că stătea destul de prost cu nervii și se certa toată ziua cu oricine trecea prin bloc și împrejurimile lui.

Observase că o irita inclusiv faptul că se adunaseră cu toții la intrare, iar unii mai neatenți călcau spațiul verde, ori se sprijineau de mașinile parcate.

— Mi-a făcut creierii varză toată dimineața, încheie femeia.

— Am sunat la ușă, am bătut..., zise cu năduf Gicu, un ins slab – parțial instalator, parțial abonat al crâșmelor, din câte se zicea.

— Păi da, că la ce chef au făcut azi-noapte, ne-am gândit că or fi fost mangă! se burzului bătrâna doamnă Minea, ce îngropase până la vîrsta ei trei bărbați și se gândeau dacă să dea curs unei noi cereri în căsătorie venite din partea unui fost avocat rămas văduv.

— Io am vrut să sparg ușă, să mor dacă nu! bolborosi un zdrahon căruia nimeni nu-i știa numele, ci-l era cunoscut drept Zuzu.

— Mai bine că n-ați făcut asta, observă Tünde. Dacă era doar o alarmă falsă, v-ați fi ales cel puțin cu o amendă. Ați procedat corect anunțând poliția.

Mânia proletară a ocupanților blocului 4 de pe Calea Aradului fusese stârnită de plânsetele copilului familiei Pleșa de la apartamentul 64, pe care părinții nu se obosiseră să le opreasă. Ulterior, se dovedise că nici n-aveau cum. După ce

spârsese ușa, SMURD-ul îi găsise țepeni. În bucătăria aflată în prelungirea holului de la intrare era un haos de nedescris: sticle, pahare, farfurii, resturi de mâncare și de băutură – toate semne ale petrecerii ce avusese loc acolo cu o seară înainte. Aparent, gazdele doar adunaseră la un loc lucrurile, în ideea de a face curățenie a doua zi. Amestecul mirosurilor era neplăcut, dar polițista îl suporta cu stoicism în timp ce colegii ei adunau probe pentru laborator.

Femeii îi atraseră atenția două farfurii aşezate lângă un vas de Jena, cu resturi ce indicau o rețetă necunoscută. Un fel de sandviș, o construcție cu trei felii de pâine în interiorul căreia se distingeau ouă, brânză, roșii și slănină. Urme de ketchup, muștar, plus un sos alb cu ceapă și tarhon completau tabloul.

Tünde privi în jur. În niciunul dintre vasele rămase de la chef nu se mai zărea ceva similar. Deschise frigidierul, unde văzu platouri și boluri cu aperitive, ouă umplute și salată de vinete. Într-o cratiță găsi picioare de pui și bucați de ceafă făcute la grătar.

— Ați adunat probe de peste tot? îl întrebă pe Sandu, bătrânul bonom despre care, pe oricine ai fi întrebat, și-ar fi spus că lucrează în poliție de când lumea.

— Da-da, sigur!

— Mă interesează în primul rând ce e acolo, arătă femeia spre resturile de sandviș.

— Am înțeles! O să-i spun Claudiu.

*

— Mi-ați zis să vă spun, iaca, am făcut-o!

Ilona, femeia slabă și agitată care vorbea cu un accent unguresc vizibil, se străduia să rămână calmă în fața omului legii, dar era evident că ar fi vrut să fie mai vehementă.

— Doamnă, eu n-am treabă unde-s puse trecerile de pietonii și stâlpii de iluminat, cum e cu pomii netoaletăți și cu mașinile parcate pe marginea drumului! răbufni Gheorghe Borza.

Era al naibii de cald și polițistul gras transpira abundant. O mică parte din cămașă mai rămăsese uscată.

— Da, dar din cauza asta șoferii nu văd cine trece strada și lovesc pietonii! Și...

— Eu v-am rugat să-mi spuneti dacă ați văzut accidentul de azi dimineață. Ce mașină a lovit pietonul, cum s-au întâmplat lucrurile... Am înțeles de la cei aici de față că dumneavaostră ați ajuns prima.

— Păi da, că tocmai ieșeam la plimbare cu Bruno...

— Așa. Și ce-ați văzut?

— Era mașina aia roșie și femeia căzută. Șoferul se învârtea agitat în jurul ei, cu telefonul la ureche.

— Ați auzit cu cine vorbea?

— Dădea ceva detalii despre stradă, despre accident...

Când a-nchis și m-a văzut, a spus că a sunat la 112. „E moartă”, repeta într-o na. „E moartă”.

— Astă știm. Dar șoferul susține că nu el a lovit-o cu mașina, ci a fost proiectată de alt vehicul, venit din sens opus.

— Da, aşa mi-a zis și mie!

— Doamnă!

Polițistul își pierduse răbdarea. Își tampona cu o batistă de o curătenie îndoiealnică față congestionată. Uneori și-ar fi dorit să fie și-n România ca-n filmele pe care le văzuse prin Rusia, unde forțele de ordine nu stăteau la taclale cu cetățenii. Care făcea nazuri sau era mai încet la judecată, o lăua pe cocoșă, ca să se-nvețe minte. Borza era convins că doamna din față lui ar fi devenit brusc coerentă, cooperantă

și ar fi vorbit la obiect după o palmă peste față acneică. Dar aşa ceva nu era permis în „structurile democratice”, cum erau ele pompos denumite.

Încercă să-și păstreze cumpătul.

— Doamnă, vă-ntreb dacă dumneavaoastră ați văzut mașina aia care cică venea din sens opus.

— Io nu! Păi nu v-am zis c-am ajuns acolo după? Când omul deja coborâse, sunase la 112... Io ce să...

— Mulțumesc! rosti tăios Borza, simțind că nu mai rezista. Colegul meu vă va lua declarația scrisă.

Se îndepărta de femeie, făcându-și cu greu loc printre oamenii interogați mai devreme. Fiecare-și dădea cu părere, toți știau ce și cum, până se apuca să-i întrebe personal. În clipa aceea, afla că niciunul nu văzuse, de fapt, nimic, iar tot scenariul pe care-l trecuseră dintr-o gură în alta era doar o ipoteză țesută fără niciun fundament real.

— Țărani proști..., mormăi în bărbia dublă, în timp ce se îndrepta spre mașină.

— Budihală! Salut, măi, ce mai faci?

Se opri ca trăsnit. Dacă n-ar fi fost deja roșu la față, probabil că s-ar fi colorat instantaneu – de data asta nu din cauza căldurii, ci a furiei. La sfârșitul clasei a șasea, când nu mai auzise porecla aceea, se simțise în sfârșit liber. Scăpase de umilirea de a fi știut drept „grasul și prostul clasei”. Reușise chiar să slăbească până la terminarea gimnaziului – suficient cât pilele sus-puse să-l strecoare în poliție.

Iar acum...

Se răsuci fără chef. Deși trecuseră mai bine de două decenii de când se văzuseră ultima oară, îl recunoscu imediat pe Edi Rotenberg, vechiul său coleg de bancă. În anii de școală îl înnebunise de cap cu povestile despre străbunicii morți în lagăr

și despre bunicul care, copil fiind, fusese ajutat să scape de deportare de o vecină. Se fălise cu aceste lucruri, folosindu-le pentru a-și conferi o aură de martir menită să atragă atenția.

Borza îl analiză dintr-o privire și gura i se strâmbă într-un rictus. Omul arăta foarte bine, având o alură sportivă. Doar părul începuse să-i albească prea repede, iar asta îi dădu polițistului o satisfacție deosebită. Se prefăcu mirat să-l vadă, își trecu mâna transpirată prin părul său negru ca tăciunele, apoi i-o întinse, mimând bucuria revederii.

- Ce mai faci, omule? De când nu te-am mai văzut!
- Ei, știi că intr-a șaptea am plecat în Israel...
- Da.
- Bătrânii au rămas acolo, dar eu am simțit nevoia să mă întorc.
- Bravo!
- Tu?
- Eh, și eu stau aici...
- Ai tăi sunt bine? Ce mai face tanti Zamfira? Ce plăcinte am mâncat la ea...!
- Tata a murit, așa că am adus-o pe mama de la Bratca. N-o puteam lăsa singură acolo, că, na! – îmbătrânește, trebuie să am grija de ea...
- Așa e! Să-i transmiti salutări din partea mea! Și, cu ce te ocupi? Să nu spui că tu ești cel cu ancheta...
- Ba da, sunt comisar la Serviciul Criminalistic al Poliției Municipiului Oradea! declamă cu emfază Borza.
- Mișto! Și, cum e?
- Polițistul se înfoie.
- Eh, muncă multă, responsabilitate... Chestii grele... Dădu preocupat din mâna. Știi, nu mai pot sta, trebuie să adun date despre...

— Înseamnă că tu ești persoana cu care trebuie să vorbesc! îl întrerupse Edi. Mi-au zis vecinii că se discută cu cei de la poliție despre accident, cine ce a văzut... Așa. Eu fac jogging în fiecare dimineață. Și azi am observat ceva – nu știu dacă-ți e de folos. Arăta spre un loc aflat la câțiva metri de trecerea de pietoni și explică: Fix acolo stătea o mașină, parcată pe banda de mers, cu avariile puse. Șoferul era la volan și am crezut că trăsese pe dreapta ca să vorbească la telefon, dar ea doar se uită la drum.

- Ea?
- Era o femeie, că am văzut plete. Nu m-am uitat atent, am văzut numai că stătea cu mâinile pe volan și privea înainte.
- Și asta a fost înainte de accident?
- Da, că nu era nimeni lovit pe trecere...
- Și n-ai auzit nimic în timp ce alergai? La ora aia bănuiesc că era suficient de liniște.
- Alerg cu căștile în urechi, se scuză zâmbind Edi.
- Înțeleg...
- Tot ce pot să-ți spun e că mașina era un Opel Astra break, de culoare gri. Iar numerele erau roșii, de Bihor.
- Ok, e perfect! Poți să mergi să completezi o declaratie la colegul meu?
- Sigur! Și poate ieșim într-o seară la o băută, mai povestim, ne mai amintim...
- Da-da, răsunse vag Borza. Musai o facem, cum să nu...

Se grăbi să se depărteze. Căută din priviri un loc de unde-și putea lua mâncare și băutură. Clădirea mică de la intrarea grădinii zoologice îi sări imediat în ochi. Știa că aveau tot felul de sucuri și dulciuri. Se îndreptă într-acolo, cu mersul lui legănat și greoi, în timp ce forma un număr pe celular.